

TRANSINTERCOM d.o.o.

Starčevićeva 1.

21.000 Split

OIB:23412701654

5.St-822/2017-31

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD u Splitu
Sukošanska 6
n/r stečajnog suca:

Zrinka Čosić

DOPUNA

IZVJEŠĆA PRIVREMENOG STEČAJNOG UPRAVITELJA

(od 5.6. 2019.)

Srpanj 2019. godine

BOŽE
GUVO

Digitalno
potpisao: BOŽE Privremeni stečajni upravitelj;
GUVO
Datum:
2019.07.03
08:27:31
+02'00'

Bože Guvo

I UVODNE NAPOMENE

Kako su se , drastično, izmjenile činjenice, od dana kada je dostaljeno izvješće privremenoga stečajnoga upravitelja , od 5.6. 2019. godine, do danas, tj. 1. srpnja 2019. godine, prnični sud, objavom : Trgovački sud u Splitu je, u prničnom postupku, koji se vodi pod poslovnim brojem 15. P-668/2018, objavio , prvostupanjsku presudu, koja glasi:

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U SPLITU
Sukošanska br 6, Split,

15. P-668/2018

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

TRGOVAČKI SUD U SPLITU, po sucu Ivi Bakaliću uz sudjelovanje administrativne tajnice- sudskog zapisničara Darinke Nejašmić, u pravnoj stvari tužitelja HRVATSKI TELEKOM d.d. Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, OIB: 81793146560, kojeg temeljem punomoći zastupa Igor Mucalo, odvjetnik iz Zagreba, Trg N.Š. Zrinskog 9, protiv tuženika TRANSINTERCOM d.o.o. Split, Starčevićeva 1, OIB: 23412701654, radi isplate, nakon provedene glavne i javne rasprave u nazočnosti punomoćnika tužitelja i u izočnosti uredno pozvanog tuženika, na ročištu za objavu presude održane dana 1. srpnja 2019. godine,

presudio je

1. Održava se na snazi platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi Trgovačkog suda u Splitu broj Ovr-3383/2003. od 2.12 2003. koji glasi:

„Dužan je tuženik u roku od 8 dana i pod prijetnjom ovrhe isplatiti tužitelju iznos od 1.593.653,35 kn zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od dospijeca računa pa do 31. 12. 2007. po stopi od 15%, a od 1.1.2008. pa do 31.07.2015. godine prema stopi koja se određuje uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za osam postotnih poena (ZOO NN 35/05, 41/08, 125/11), a od 01.08.2015. godine pa nadalje sve do isplate prema stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za pet postotnih poena (ZID ZOO NN 78/15), koja kamata teče;

- na iznos od 230.000,00 kn od 19. studenog 2002.g. do isplate,
- na iznos od 296.347,25 kn od 19. prosinca 2002.g. do isplate,
- na iznos od 750.671,81 kn od 18. siječnja 2002.g. do isplate,
- na iznos od 316.634,29 kn od 18. veljače 2003.g. do isplate,

-zakonske zatezne kamate na iznos od 54.971,35 kn koje teku od 19. studenog 2002.g. do 09. svibnja 2005.g. po stopi od 15% godišnje,
 -trošak ovršnog postupka u iznosu od 5.000,00 kn zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od donošenja rješenja o ovrsi 2.12.2003. pa do 31. 12. 2007. u skladu s Uredbom o visini stope zatezne kamate, a od 1.1.2008. pa do 31.07.2015. godine prema stopi koja se određuje uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena (ZOO NN 35/05, 41/08, 125/11), a od 01.08.2015. godine pa nadalje sve do isplate prema stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena (ZID ZOO NN 78/15) .

2. Odbija se protutužbeni zahtjev tuženika-protutužitelja koji glasi:

"Nalaže se tužitelju-protutuženiku Hrvatski telekom d.d. isplatiti tuženiku-protutužitelju iznos od 4.349.425,61 kn sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama koje teku na navedeni iznos od 01. siječnja 2003.g. do isplate, i to na način da od tog datuma do 31. srpnja 2015.g. kamate teku po stopi sukladno čl. 29. st. 2. ZOO-a uvećanoj za pet postotnih poena, a od 01. kolovoza 2015.g. do isplate, kamate teku po stopi sukladno čl. 29. st. 2. ZOO-a uvećanoj za tri postotna poena."

3. Dužan je tuženik-protutužitelj platiti tužitelju-protutuženiku parnični trošak u iznosu od 1.052.007,50 kn zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od presuđenja do isplate prema stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, sve u roku od 8 dana, dok se tužitelj odbija za više zatraženih 142.450,00 kn .

Obrazloženje:

Prijedlogom za ovrhu tužitelj je zatražio donošene rješenja o ovrsi na podlozi vjerodostojne isprave što je sud i prihvatio te je doneseno rješenje o ovrsi. Svoje tužbeno traženje tužitelj temelji na računima za korištenje telekomunikacijskih usluga.

Na navedeno rješenje tuženik je izjavio prigovor pa je postupak nastavljen kao povodom prigovora protiv platnog naloga. U prigovoru tuženik osporava potraživanje tužitelja i navodi da su stranke u postupku pregovaranja oko načina plaćanja duga prodajom imovine i opreme.

Međutim, prethodne navode tuženika osporio je tužitelj te je za iste kazao da su samo sredstvo otezanja parničnog postupka.

U nastavku postupka tuženik je podneskom od 10.5.2005. izvjestio sud da je uplatom od 54.971,35 djelomično podmirio dug. Također, tuženik je istaknuo prigovor radi prebijanja i za daljnji iznos od 256.597,87 kn koji je vezan uz podmirenje računa o kojima se je raspravljalo u predmetu ovog suda broj P-943/03. Konačno, tuženik je u prijeboj stavio i štetu koju mu je prouzročio tužitelj, ali ne specificirajući što šteta predstavlja. Tuženik je također osporio i cijenu impulsa koju je obračunavao tužitelj u svojim računima na što je predloženo vještačenje.

Povodom djelomične uplate tuženika, tužitelj je podneskom od 9.9.2005. uvažio djelomičnu uplatu i djelomično povukao tužbu te je tužbeni zahtjev uređen u preostalom dijelu.

O djelomičnom povlačenju tužbe sud je odlučio presudom, a stvarno rješenjem sadržanim u ranijoj prvostupanjskoj presudi od 4.11.2016., u kojem dijelu je ta odluka postala i pravomoćna.

Nadalje, podneskom od 12.9.2005. tuženik je postavio protutužbeni zahtjev kojim je zatražio utvrđenje ništetnosti odluke tužitelja od 1-6-1999. o povećanju cijena te je zatražen i povrat stečenog bez osnove u iznosu od 7.200.000,00 kn.

Tužitelj se je usprotivio svim navodima tuženika, a protutužbeni zahtjev je ocijenjen kao neosnovan.

U nastavku postupka stranke su nastavile suprotstavljati svoje pravne stavove, a glavina prijedloga vodila se je oko toga je li između stranaka zaključen Aneks III ugovora o korištenju telekomunikacijskih kapaciteta o čemu su stranke imale potpuno suprotna gledišta.

Tijekom ranijeg prvostupanjskog postupka sud je na prijedlog stranaka proveo vještačenje po vještaku za informatiku i telekomunikaciju te po vještaku financijsko-knjigovodstvene struke, o kojim vještovima je tužitelj s pravom imao brojne primjedbe za razliku od tuženika koji je povodom istih podneskom od 4.2.2016. (list 348) konačno precizirao protutužbeni zahtjev na iznos od 4.349.425,61 kn koji iznos je potraživao kroz institut stjecanja bez osnove, a tužitelj se je i tome usprotivio.

Nakon provedenog postupka sud je presudom od 4.11.2016. odbio tužbeni zahtjev tužitelja, a prihvatio protutužbeni zahtjev tuženika na podlozi utvrđenja da je između stranaka prešutno sklopljen Aneks broj III. Ugovora o korištenju telekomunikacijskih kapaciteta te da je time tuženik imao pravo na znatno povoljniju tarifu od one koju je tužitelj obračunavao u svojim računima. Sukladno tom utvrđenju sud je zaključio da je tuženik preplatio tužitelju novčani iznos od 4.349.425,61 kn, koji iznos bi tužitelj trebao vratiti tuženiku.

Povodom tužnikove žalbe VTS RH je ukinuo prvostupanjsku presudu i predmet vratio na ponovni postupak s jasnim uputama što je u tom postupku potrebno utvrditi. Iz te presude bitno je ukazati na slijedeća utvrđenja:

- između stranaka nije sklopljen Aneks III ugovora o korištenju telekomunikacijskih kapaciteta,
- ugovor o preseljenju pristupnih kapaciteta za ISDN uslugu PRIMARNI PRISTUP PRA i njegovi aneksi ne sadrže komercijalne uvjete i cijene impulsa,
- provedena vještačenja nisu mogla biti temelj za donošenje odluke o tužbenom i protutužbenom zahtjevu,
- temeljno pitanje o kojem ovisi osnovanost tužbenog i protutužbenog zahtjeva je vezano uz utvrđenje je li tužitelj obračunavao cijene u skladu s odgovarajućim cijenikom,
- tužiteljev prigovor zastare protutužbenog zahtjeva nije osnovan.

Prethodnim utvrđenjima iz rješenja VTS RH otklonjene su gotovo sve dvojbe u ovoj pravnoj stvari, a u nastavku postupka preostalo je raspraviti pitanje primjene cjenika i s tim u svezi pravilnosti obračuna u tužiteljevim računima. Bitno je naglasiti stav višeg suda da pravilnost primjene cjenika daje odgovor na pitanje o osnovanosti tužbenog ili protutužbenog zahtjeva.

U nastavku postupka tužitelj je podneskom zaprimljenim 5.2.2019. iznio detaljan pregled dosadašnjeg tijeka postupka te iskazao pravni stav u svezi osnovanosti tužbenog zahtjeva u kontekstu utvrđenja iz rješenja VTS RH s osobitim naglaskom na pravilnost primjene odgovarajućeg cijenika tužitelja. Također je ukazao da pojedina utvrđenja sudskih vještaka mogu biti od koristi u daljnjem tijeku postupka ukoliko bi se, osobito vještak Kolovrat decidirano očitovao koji je cjenik tužitelja koristio prigodom izrade vještva.

Bitno je kazati da se tuženik nije očitovao na ovaj tužiteljev podnesak, a i inače je u ponovljenom postupku iskazao potpunu procesnu pasivnost.

U dokazne svrhe sud je pregledao izvode iz poslovnih knjiga od 31. ožujka i 30. lipnja 2003.g. račune tužitelja (list 29-32), djelomičnu uplatu tužitelja (list 40), rješenje Agencije za zaštitu tržišnog natjecanja od 06. ožujka 2000.g. (list 56-61), presudu Upravnog suda RH br. US-4765/2000-7 od 31. listopada 2002.g. (list 68-73), vještvo sudskog vještaka Miše Augustinovića od 30. svibnja 2012.g. (list 100-121) s dokumentacijom u prilogu vještva (list 122-149), Ugovor o korištenju telekomunikacijskih kapaciteta br. N-3-22518/2000 od 04. rujna 2000.g. (list 162-166), I. Aneks Ugovora br. N-3-22518/2000 od 24. listopada 2000.g. (list 167-171), II. Aneks Ugovoru br. N-3-22518/2000 od 08. prosinca 2000.g. (list 172-176), III. Aneks Ugovoru br. N-3-9007/2001 od 18. rujna 2001.g. (list 177-182 i list 219-224), Ugovor broj N-3-22518/2000-I o zasnivanju pretplatničkog odnosa za ISDN uslugu PRIMARNI PRISTUP PRA i Aneksi I, II i III (list 438-445), vještvo sudskog vještaka financijsko knjigovodstvene struke Stjepana Kolovrat od 29. rujna 2015.g. (list 310-322 s priložima- cjenicima tužitelja do 330), pregledan je cjenik tužitelja s primjenom od 1.6.1999. (list 478-482), izmjenjena cjenika primjeniva od 1. kolovoza 2001. (list 483-485, proveden je dokaz saslušanjem sudskog vještaka Stjepana Kolovrata (list 501-502).

Pregledom dokaznog materijala utvrđuje se da tužitelj svoje potraživanje temelji na 4 izdana računa za pružene telekomunikacijske usluge tuženiku, sve temeljem ugovora o korištenju telekomunikacijskih kapaciteta br. N-3-22518/2000 od 04. rujna 2000.g. te Aneksa broj I i II tog ugovora. Posebno se naglašava da je tuženik tvrdio kako je između stranaka sklopljen i Aneks broj III osnovnog ugovora, ali sud u tom dijelu prihvaća tvrdnju tužitelja da taj aneks nije potpisan, koju tvrdnju je iskazao i VTS RH u svojoj ukidnoj odluci. Uz ovaj ugovor i njegove anekse bitno je kazati da je isti mjerodavan za određivanje cijene pružene usluge uz primjenu odgovarajućeg cijenika koji je bio na snazi u vrijeme izdavanja računa.

Između stranaka je bio sklopljen i drugi Ugovor broj N-3-22518/2000-I o zasnivanju pretplatničkog odnosa za ISDN uslugu PRIMARNI PRISTUP PRA i Aneksi I, II i III tog ugovora, ali oni nisu od značaja za tijek postupka i odlučivanje o tužbenom i protutužbenom zahtjevu jer ne sadrži komercijalne uvjete i cijene impulsa kao što to ukazuje i viši sud u svojoj ukidnoj odluci.

U odnosu na utužene račune se ističe kako tuženik iste nije osporavao tužitelju nakon zaprimanja pa niti u prigovoru na rješenje o ovrsi, već daleko kasnije tijekom postupka.

Pregledom rješenja Agencije za zaštitu tržišnog natjecanja od 06. ožujka 2000.g. (list 56-61) na koje se poziva tuženik kada tvrdi da je tužitelj jednostrano i suprotno ugovoru povećao cijene zakupa, utvrđeno je kako je Agencija naložila tužitelju vraćanje cijena zakupa i usluga na razinu koja je bila 31.5.1999. Međutim, presudom Upravnog suda RH br. US-

4765/2000-7 od 31. listopada 2002.g. (list 68- 73) prethodno doneseno rješenje Agencije je poništeno bez vraćanja na ponovni postupak.

Tijekom postupka sud je odredio vještačenje radi utvrđenja je li tužitelj nezakonitim povećanjem cijene usluga od 79% naplatio od tuženika više nego što je smio i trebao. Imenovani vještak je po nalogu suda proveo vještačenje i zaista u svom mišljenju iskazao stav kako je tužitelj od tuženika više naplatio nego što je mogao, a tuženik je potom uredio protutužbeni zahtjev i istog sukladno utvrđenju vještaka iskazao na iznos od 4.349.425,61 kn (list 348).

U svezi ovog provedenog vještačenja sud se pridružuje stavu VTS RH da je isto određeno s pogrešnom uputom vještaku, a što je potom nužno rezultiralo pogrešnim mišljenjem vještaka radi čega se cijelo vještvo ukazuje neupotrebljivim. Naime, u vještačenje se je krenulo na postavci da je tužitelj jednostrano povećao cijene te time ostvario nepripadajuću dobiti, ali je pritom zanemarena činjenica da je prethodno doneseno rješenje Agencije za zaštitu tržišnog natjecanja naknadno poništeno presudom Upravnog suda RH.

Također, u prethodno vođenom prvostupanjskom postupku sud je odlučio provesti i financijsko- knjigovodstveno vještačenje po vještaku Stjepanu Kolovratu kojem je sud postavio više pitanja te zatražio očitovanje o više opcija izračuna, zavisno koja bi se tarifa primjenjivala. Sudski vještak je potom izradio vještvo koje je nakon ukidne odluke VTS RH i dane upute postalo samo djelomično upotrebljivo radi čega je imenovani vještak u ponovljenom postupku i saslušan pred sudom na okolnost koja bi varijanta izračuna cijene bila mjerodavna prema cjeniku važećem u vrijeme izdavanja tužiteljevih računa, a vještak je s tim u svezi u iskazu na glavnoj raspravi iskazao da bi u tom slučaju bilo mjerodavno ono što je iskazao u vještvu u tablici broj 1. uvezanoj na stranici 315. spisa, dok su ostale varijante izračuna bile prikazane na traženje suda.

Nakon provedenog dokaznog postupka u ponovljenom postupku, sud je presudio kao u izreci iz slijedećih razloga.

MJERODAVNO PRAVO

Važeći Zakon o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08) koji je stupio na snagu 1. siječnja 2006.g. u prijelaznoj odredbi čl. 1163. propisuje da se odredbe tog zakona neće primjenjivati na obvezne odnose koji su nastali prije stupanja na snagu tog zakona.

Uvažavajući da je pravni odnos između stranaka zasnovan ugovorom o korištenju telekomunikacijskih kapaciteta br. N-3-22518/2000 od 04. rujna 2000.g., u navedenom parničnom predmetu kao mjerodavno pravo imaju se primijeniti odredbe Zakona o obveznim odnosima (NN 53/91, 73/91, 11/93, 3/94, 7/96, 91/906 i 112/99, u daljnjem tekstu: ZOO91).

O MERITUMU SPORA

Predmet spora po tužbi je vezan uz pravni odnos ugovora o djelu iz čl. 600. ZOO91 kojim ugovorom se tužitelj obvezao za tuženika pružiti mu različite telekomunikacijske usluge, a tuženik mu je za to trebao isplatiti ugovorenu cijenu sukladno važećem cjeniku.

Tijekom dokaznog postupka tužitelj je predočio sudu sve dokaze iz kojih nesporno proizlazi da je između stranaka postojao ugovorni odnos zasnovan ugovorom o korištenju

telekomunikacijskih kapaciteta br. N-3-22518/2000 od 04. rujna 2000.g. i aneksima broj I i II uz primjenu odgovarajućeg cijenika važećeg u vrijeme pružanja usluge.

Tuženik se je u izjavljenom prigovoru samo načelno usprotivio prijedlogu za ovrhu jer se iz teksta prigovora ne može zaključiti da tuženik osporava potraživanje tužitelja, već se u istom tvrdi kako su stranke u postupku pregovaranja oko načina podmirenja duga, a nakon nekog vremena tuženik je počeo isticati tvrdnje da bi, za slučaj da potraživanje tužitelja bude utvrđeno kao osnovano, isto trebalo prebiti s tuženikovim potraživanjem s osnova naknade štete koja je bila predmet raspravljanja u parnici ovog suda broj P-4254/01.

Tek naknadno, gotovo dvije godine nakon pokretanja postupka tuženik je podneskom od 12.9.2005. (list 53-54), a pozivom na odluku Agencije za zaštitu tržišnog natjecanja od 6.3.2000. postavio protutužbeni zahtjev na utvrđenje ništetnosti tužiteljeve odluke od 1.lipnja 1999. kojom su povećane cijene usluga za 79% kako je to tvrdio tuženik uz dodatni zahtjev za isplatu iznosa od 7.200.000,00 kn.

Konačno, nakon provedenih vještačenja tuženik je konačno precizirao tužbeni zahtjev na isplatu iznosa od 4.349.425,61 kn primjenom instituta stjecanja bez osnova.

U dosadašnjem tijeku postupka ovaj sud je presudom od 4.11.2016. odbio tužbeni zahtjev tužitelja, a prihvatio protutužbeni zahtjev tuženika iz razloga koji su navedeni u prvom dijelu obrazloženja, ali je navedena presuda ukinuta rješenjem VTS RH koji je predmet vratio na ponovni postupak s jasnim uputama što je u tom postupku potrebno utvrditi uz napomenu da je viši sud u toj odluci iskazao precizne pravne stavove koji su bili od odlučnog značenja za daljnji tijek postupka.

U ponovljenom postupku sud je pregledao dokaze koji priležu spisu te je dodatno saslušao sudskog vještaka Kolovrata, a potom je o suprotstavljenim stavovima stranaka odlučio kao u izreci iz sljedećih razloga.

Tužitelj u ovom postupku potražuje od tuženika isplatu iznosa od 1.593.653,35 kn spp temeljem četiri računa izdana tuženiku za pružene ISDN usluge:

-Račun HTisdn usluga broj 172103936001-0210-9 za 10/2002 od 31.10.2002. s dospijecem 19.11.2002. u iznosu od 284.971,35 kn po kojemu je preostalo dugovanje tuženika od 230.000,00 kn jer je tuženik dana 09.05.2005. podmirio dio duga po navedenom računu u iznosu od 54.971,35 kn;

-Račun HTisdn usluga broj 172103936001-0211-7 za 11/2002 od 30.11.2002. s dospijecem 19.12.2002. u iznosu od 296.347,25 kn;

-Račun HTisdn usluga broj 172103936001-0212-5 za 12/2002 od 31.12.2002. s dospijecem 18.01.2003. u iznosu od 750.671,81 kn;

-Račun HTisdn usluga broj 172103936001-0301-6 za 01/2003 od 31.01.2003. s dospijecem 18.02.2003. u iznosu od 316.634,29 kn.

Predmetne račune tuženik je očito zaprimio i evidentirao u svom knjigovodstvu što posredno proizlazi iz tuženikovog prigovora, ali i iz nalaza i mišljenja vještaka Augustinovića. Bitno je kazati kako tuženik u prigovoru niti ne osporava potraživanje tužitelja, već iznosi prijedloge o načinu podmirenja duga koje je tužitelj otklonio pa je tim više bilo procesnih mogućnosti da se ovaj predmet završi u najkraćem mogućem roku.

Tek naknadno tuženik počinje s iznošenjem daljnjih osporavanja pa tako prvo ističe prijevodni prigovor s osnova naknade štete o kojoj se je već raspravljalo u parničnom predmetu ovog suda po tužbi tuženika. Stoga je po ocjeni suda takav prigovor odmah trebalo odbaciti kako je to predlagao i sam tužitelj, ali sud to nije napravio. Korisno je kazati da je naknadno pravomoćno odbijen tužbeni zahtjev tuženika za naknadu štete u tom drugom postupku.

Potom, tuženik podnosi protutužbeni zahtjev kojim traži utvrđenje ništetnosti tužiteljeve odluke o povećanju cijene te isplatu iznosa od 7.200.000,00 kn po osnovi povrata preplaćenih iznosa za tužiteljeve usluge. Tuženik takav zahtjev ističe u podnesku od 12.9.2005., pozivajući se pritom na rješenje Agencije za zaštitu tržišnog natjecanja, iako mu je u trenutku pisanja podneska svakako bilo poznato da je još 2002. godine Upravni sud RH poništio prethodno doneseno rješenje Agencije bez vraćanja na ponovni postupak jer je upravo tuženik uz taj svoj podnesak dostavio primjerak presude Upravnog suda RH (list 53- 73).

Zbog toga je protutužbeni zahtjev tuženika trebalo odmah odbiti, a ne određivati vještačenje radi utvrđenja osnovanosti istog. Štoviše, tuženik je na podlozi rezultata vještačenja precizirao protutužbeni zahtjev kojeg je sud u prethodnom postupku u konačnosti i prihvatio na podlozi utvrđenja o prešutnom sklapanju aneksa broj III. Ugovora o korištenju telekomunikacijskih kapaciteta br. N-3-22518/2000., ali je VTS RH sva ta utvrđenja iz ranije prvostupanjske presude otklonio kao neosnovane.

Iz prethodnih navoda i postupanja tuženika lako je uočiti nedosljednost te se logično nameće zaključak kako je tuženik od početka bio svjestan svoje procesne pozicije, ali da je procesne mogućnosti prilagođavao stanju spisa i koristio ih samo kao sredstvo odgode plaćanja na granici zlorabe procesnih ovlaštenja.

Bitno je također ponovno ukazati na stav višeg suda kada je naglasio kako u ovom predmetu osnovanostu tužbenog ili protutužbenog zahtjeva zavisi od pravilne primjene cjenika tužitelja.

Sukladno navedenom, u ponovljenom postupku sud je raspravio sporno pitanje primjene cjenika užitelje te je utvrdio slijedeće.

Člankom 8. Ugovora o korištenju kapaciteta ugovoreno je da će se ISDN usluge naplaćivati sukladno HT-ovom cjeniku telekomunikacijskih usluga u nepokretnoj mreži od 01.06.1999. godine koji se odnosi na ISDN uslugu, konkretno poglavlje 9. navedenog cjenika (list 478- 482 spisa).

Iz navedenog Cjenika nedvojbeno proizlazi da od 01.06.1999. obračunska jedinica za ISDN uslugu, tzv. tarifni impuls iznosi 0,22 kn (+PDV). Impulsni interval (to jest duljina trajanja korištenja ISDN usluge potrebna da bi se obračunao jedan impuls), sukladno tablici iz točke 9.5.1. Cjenika varira ovisno o vremenu korištenja usluge pa tako u razdoblju od 7-16 sati jedan impuls iznosi 180 sekundi, u razdoblju od 16-22 sata jedan impuls iznosi 240 sekundi, a u razdoblju od 22-7 sati jedan impuls iznosi 360 sekundi.

Navedeni način obračuna ISDN usluga primjenjivao se sve do 01.08.2001. kada je sukladno odluci Vlade RH kojom je uvedena jedinstvena tarifa u nacionalnom prometu, tužitelj proveo usklađenje svojih tarifa i to Odlukom o izmjenama cjenika u nepokretnoj telefonskoj usluzi broj P-I-132-24655-6 od 27.07.2001. (list 483- 485)

Bitno za tijek ovog postupka je kazati da je tom odlukom izmijenjen način obračuna ISDN usluge tako da je umjesto dotadašnjeg tarifnog impulsa (čiji impulsni interval je varirao ovisno o vremenu korištenja usluge), sada kao vremenska mjerna jedinica za obračun usluge definirana jedna minuta čija cijena iznosi 0,23 kn (+PDV). Pritom u razdoblju između 19-07 sati korisnik ima pravo na popust od 50%, odnosno u navedenom razdoblju cijena usluge po minuti iznosi 0,115 kn.

Sukladno navedenom, tužitelj je potpuno u pravu kada u svom podnesku od 5.2.2019. tvrdi da :

-od početka poslovnog odnosa stranaka tj. od rujna 2000. do zaključno mjeseca srpnja 2001. tužitelj je svoje ISDN usluge obračunavao sukladno metodologiji iz gore navedenog Cjenika primjenjivog od 01.06.1999. (cijena tarifnog impulsa 0,22 kn + PDV).

-od mjeseca kolovoza 2001. pa nadalje tužitelj je svoje usluge tuženiku obračunavao sukladno metodologiji iz Odluke o izmjenama cjenika u nepokretnoj telefonskoj usluzi broj P-1-132-24655-6 od 27.07.2001, to jest na način da je obračunska jedinica 1 minuta po cijeni od 0,23 kn + PDV, a za korištenje usluge u razdoblju od 19-07 sati obračunavan je popust od 50% na navedenu cijenu po minuti.

Na tragu prethodnih navoda postalo je sasvim izvjesno da se izdani računi tužitelja temelje na cjenicima koji su bili na snazi u trenutku izdavanja računa, a nakon što je sudski vještak Stjepan Kolovrat u svom iskazu pred sudom na izričiti upit potvrdio kako je u tablici broj 1. na stranici 315. spisa prikazao izračun sukladno cjeniku koji je bio na snazi u vrijeme izdavanja računa, svako daljnje izvođenje dokaza sud je ocijenio suvišnim jer je provedenim dokazima nesporno utvrdio da je tužitelj pravilno i sukladno važećim cjenicima izvršio obračune po utuženim računima, dok tuženik nije dokazao da je pružene usluge i platio. Zbog navedenog sud je presudom pod točkom 1. održao na snazi platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi jer obveza tuženika za plaćanje ugovorenog iznosa proizlazi iz odredbe čl. 623. ZOO91.

U izreci presude pod točkom 2. sud je odbio protutužbeni zahtjev tuženika jer odluka o osnovanosti tužbenog zahtjeva nužno ima za posljedicu utvrđenje da na strani tužitelja nije bilo stjecanja bez osnove jer su tužiteljevi računi koje je tuženik platio bili utemeljeni na važećim cjenicima.

Uostalom, pravilno primjećuje tužitelj u svom posljednjem podnesku kako je člankom 211. ZOO91 bilo propisano da *„Tko izvrši isplatu znajući da nije dužan platiti nema pravo zahtijevati vraćanje, izuzev ako je zadržao pravo da traži vraćanje ili ako je platio da bi izbjegao prinudu.“*

Korisno je prijetiti kako tuženik tijekom ovog dugotrajnog parničnog postupka nije predočio dokaze iz kojih bi proizlazilo kako je prigodom plaćanja računa za koje tvrdi da preplaćeni, zadržao pravo da traži vraćanje. Uzgred se napominje da se ovaj parnični postupak vodi po odredbama ZPP koje nisu ograničavale predlaganje dokaza pa je tuženik takav dokaz mogao dostaviti u spis sve do kraja dokaznog postupka, ali kako to nije napravio, sud drži da takav dokaz niti ne postoji.

Radi navedenog sud je prihvatio tužbeni, a odbio protutužbeni zahtjev kako je to presuđeno u izreci pod točkama 1. i 2.

O TROŠKOVIMA POSTUPKA

Odluka o troškovima temelji se na odredbi članka 154. st. 1. Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08 i 57/11, dalje: ZPP), a troškovi tužitelja sastoje se od pristojbe tužbe i presude po 5.000,00 kn, pristojbe žalbe 10.000,00 kn, troška pristupa sudskih vještaka na ročište od 2.752,50 kn i 430,00 kn te troškova zastupnja po Odvjetničkoj tarifi (OT).

Do tuženikovog podneska od 4.2.2016. vrijednost tužbenog i protutužbenog zahtjeva ukupno je bila 8.793.653, 35 kn, a tužitelju je po OT u tom razdoblju priznat trošak sastava obrazloženih podnesaka od 11.10.2012. i 3.11.2015. te pristupa na ročišta 9.4.2015. i 3.11.2016., svaka radnja po zatraženih 68.965,00 kn (od mogućih 68.970,00 kn).

Od 4.2.2016. pa dalje vrijednost tužbenog i protutužbenog zahtjeva ukupno je bila 5.943.078,96 kn, a tužitelju je u tom razdoblju priznat trošak sastava obrazloženih podnesaka od 15.2.2015., 21.3.2016., 10.5.2016., 1.2.2019. te pristupa na ročišta 4.2.2016., 15.3.2016., 3.5.2016., 25.5.2016., 19.3.2019. i 16.5.2019., svaka radnja po 54.720,00 kn.

Troškovi zastupanja uvećani su za PDV 25% ili 205.765,00 kn

Tužitelj je odbijen za više zatraženi trošak sastava obrazloženih podnesaka od 15.2.2015., 21.3.2016., 10.5.2016., 1.2.2019. te pristupa na ročišta 4.2.2016., 15.3.2016., 3.5.2016., 25.5.2016., 19.3.2019. i 16.5.2019., svaka radnja po 14.245,00 kn jer popisani trošak nije odgovarao naknadi po OT za VPS u vrijeme poduzimanja tih radnji.

U Splitu, 1. srpnja 2019.

SUDAC:

Ivo Bakalić

PRAVNA POUKA:

Protiv ove presude može se izjaviti žalba u roku od 8 dana od dana primitka otpravka. Žalba se podnosi u tri primjerka putem ovog suda za Visoki Trgovački sud u Zagrebu RH.

DNA:

-pun. tužitelja

-tuženiku

-u spis

Izvor: Objava parničnog suda, Trgovačkog suda u Splitu, 2.7.2019. godine, na e- komunikatoru.

II PRDVIDIVI TROŠKOVI

Ova odluka ima važan, moguće i presudan, utjecaj, na daljnji tijek ovoga postupka, te je nužno da se stečanjem sudu dostavi dopuna izvješća, a posebno u dijelu, koji se odnosi na Predvidive troškove prethodnog i eventualno, stečajnoga postupka, a sastoji se u povećanju nedostatnosti stečajne mase za pokriće tih troškova, a strukturu i iznos, istih, iznosimo u Tablici broj 1, na slijedećoj stranici:

PREDVIDIVI TROŠKOVI PRETHODNOG I STEČAJNOGA POSTUPKA

(fakultativno)

Na osnovu dosadašnjeg tijeka prethodnog postupka i eventualnoga stečajnog postupka, a posebno zbog utjecaja, gore navedene presude, na pokrivenost troškova ovih postupaka, iz stečajne mase, fakultativno se iznose pretpostavke, sada predvidivih ukupnih troškova, u tablici broj 2, kao obveze prema vjerovnicima stečajne mase.

Tablica broj 2.

PRIJEDLOG PREDRAČUNA TROŠKOVA PRETHODNOG I STEČAJNOG POSTUPKA

Redni broj:	Struktura troškova	Prijedlog troškova	Odobren iznos troškova	Ostvareno
I	TROŠKOVI PRETHODNOG STEČAJNOG POSTUPKA			
1.1.	Sudski troškovi			
1.2.	Troškova S.U. Naknade	2.640,00		
	1.2.1.Privatno vozilo u sl. (884 km X 2)	1.768,00		
	1.2.2.cestarina 181x2)	362,00		
	1.2.3.Spavanje	340,00		
	1.2.4.Dvevnice (1x 170)	170,00		
1.3.	Bruto nagrada S.U. Uredba vlade RH			
	Ukupno I	2.640,00		
II	OSTALI TROŠKOVI STEČAJNOG POSTUPKA			
2.1.	Troškovi sudskog vještaka			
2.2.	Knjigovodstvene usluge - za godine	2.000,00		
2.3.	Troškovi prodaje			
2.4.	Arhiviranje poslovnih knjiga	2.000,00		
2.5.	Odvjetničke usluge	10.000,00		
	Ukupno II	4.000,00		
III	STEČAJNI POSTUPAK (fakultativno)	13.280,00		
	Sveukupno (I + II+ III)	29.920,00		

Ovaj predvidivi prijedlog troškova u stvarnosti može se razlikovati, a ovist će o daljnjem tijeku postupka. Na depozitnom računu stečajnog suda uplaćena su sredstva od 20.000,00 kuna, da na dašnji dan. Saldo ti sredstava je oko 16.000,00 kuna. Što znači da nedostaje za pokriće troškova prethodnog i eventualno sprovođenje stečajnog postupka, (do održavanja Ispitnog i Izvještajnog ročišta,) iznos od

13.920,00 kuna.

III PRIJEDLOG ZA DONOŠENJE ODLUKA

Na osnovu gore iznesenih činjenica, privremeni stečajni upravitelj predlaže stečajnom sudu Trgovačkom sudu u Splitu da donese, vanraspravno, slijedeći:

Zaključak

Pozivaju se vjerovnici stečajnog dužnika, da predujeme sredstva za provođenje stečajnog postupka, u iznosu d 13.920,00 kuna, u roku od 30 dana od objave ovoga zaključka, (u zaključku navesti sve ostale elemente koje propisuje stečajni zakon)

Split, 5.6.2019. godine.

Privremeni stečajni upravitelj:

Bože Guvo